

IV Festiwal Katolickiej Nauki Społecznej

Homilia podczas Mszy św. na rozpoczęcie IV Festiwalu Katolickiej Nauki Społecznej

Ks. Dariusz Wojtecki

„Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu. Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi”.

Dwanaście lat to niewiele. Ale młodzi ludzie już w tym wieku rwą się ku dorosłości. Chcieliby jak najszybciej wyzwolić się spod władzy rodzicielskiej, choć niekoniecznie akurat spod ich opieki. I dziwią się, kiedy rodzice widzą sprawy inaczej. A Jezus? Choć był Bogiem, po tym incydencie był już rodzicom poddany. Tak pisze ewangelista. Jak konkretnie to wyglądało, nie wiadomo. Ale to fascynujące: Bóg z miłością poddany człowiekowi, Bóg wypełniający także polecenia rodziców czy pomagający im w pracy. Więcej: Bóg zasiadający z ludźmi za stołem, uczestniczący w ich zabawach, pewnie także w psotach. Choć tak wielki, skryty w normalności. Takiego mamy Boga: skromnego, często skrywającego swoją wielkość. Niedosięgnięty wzór pokory.

Pewnie dlatego św. Stanisław Kostka (1550-1568) jest patronem dzieci i młodzieży, stanowi dla nich również wzór. Nie zagubił się pośród różnych możliwości i pokus świata, ale jako bardzo młody człowiek, gdyż zmarł w wieku lat 18, szukał tego, co należy do Ojca. Postanowił wstąpić do zakonu jezuitów; wbrew woli rodziców

– tak, tak! Ale pewien woli Boga, bo niekiedy i tak trzeba. Jako nowicjusz zmarł w opinii świętości, tak jak pragnał. Wolny od typowej dla wieku młodzieńczego zmienności, dojrzały, silny, konsekwentny. Uczy nas, że dążenia do świętości nie można odkładać na później.

Tym, co wyróżnia nasze środowisko, jest *civitas christiana*, czyli społeczność chrześcijańska zorganizowana w imię Boże. Dotyczy ona najważniejszych podmiotów życia publicznego w tych dwóch naturalnych wspólnotach: Kościele i państwie. Św. Jan Paweł II w kwietniu 1994 roku słowami „Budujcie *civitas christiana*” wyznaczył niejako misję stowarzyszenia i jego posłannictwo. W świetle zasad i wartości nauczania społecznego Kościoła, w łączności z jego Pasterzami, staramy się budować społeczeństwo obywatelskie zgodnie z łacińską wizją *civitas christiana*. W pewnym sensie to bycie „Bożym deweloperem”, który pośredniczy i współpracuje z łaską przy zaangażowaniu odpowiednich środków – przede wszystkim woli i wysiłków poszczególnych osób świeckich, zrzeszonych jako „*Civitas Christiana*” – w budowaniu społeczeństwa wiernego Ewangelii w różnych sferach życia. To również ciągle przechodzenie od teorii do praktyki, dawanie świadectwa, że możliwa jest realizacja wizji przedsiębiorstwa, tudzież działalności gospodarczej w ramach wspólnoty, na wysokim poziomie kompetencji zawodowych, połączonych ze stosowaniem wartości i zasad katolickiej nauki społecznej w praktyce.

Festiwal Katolickiej Nauki Społecznej spotkał się z żywym zainteresowaniem różnych osób i środowisk. Szukanie dróg przechodzenia od teorii do praktyki jest nieodzowne, aby być wiarygodnymi uczestnikami życia społecznego i pociągać innych do tego w duchu katolickiej nauki społecznej, bo katolicka nauka społeczna jest przede wszystkim antropologią. Jej punktem wyjścia jest człowiek, jako osoba, w relacji do Boga, ludzi i świata. Opiera się na przekonaniu, że tylko na fundamencie prawdy o człowieku można właściwie układać stosunki międzyludzkie w społeczeństwie. Ta oś pomiędzy prawdą

o człowieku i społeczeństwem przechodzi przez strategiczny obszar, jakim jest małżeństwo i rodzina. Dopiero w Jezusie Chrystusie ukazuje się w pełni, kim w rzeczywistości jest człowiek. „Bez Chrystusa nie można zrozumieć człowieka” (Jan Paweł II). Dotyczy to ostatecznie wszystkich układów społecznych: małżeństwa, rodziny, szkoły, przedsiębiorstwa, narodu i państwa, z Unią Europejską włącznie.

A zatem niech kolejna edycja Festiwalu Katolickiej Nauki Społecznej będzie czasem przechodzenia od teorii do praktyki i budowania społeczeństwa zorganizowanego w imię Boże. Amen.